

NAGYPÉNTEKTŐL — PÜNKÖSDIG

Mk 4, 26—27

I. Az almamagnak, hogy kikeljen, „előkészítón“ (jarovizáción) kell át-
esnie. Ősszel elvetjük. Teleszívja magát nedvességgel, a föld titkos erőivel.
Tél folyamán átfagy-kienged, átfagy-kienged. Ez a jarovizáció. Kicsit ki-
nos, de megéri: tavasszal kikel! A föld tápláló őseréje egyesül és meg-
sokszorozódik azzal az energiával, amit önmagából termelt ki s amit úgy
nevezünk: helytállás. A tavaszi nap melengető csókja csupán mozgásba
hozza e feszülő energiákat s kínban, lázban, fagyban — mindent legyőzve
kibomlik egy új élet.

II. Valami ehhez hasonló folyamat ment végbe az evangélium mag-
vetésében, a tanítványokban, nagypéntektől pünkösdig.

III. Jézus, az örök magvető járt a lélek szántóföldjén s emberi életek-
nek megnyíló barázdáiba beleszórta Istenországa magvetését. Mi lett a
mag sorsa?

IV. Helyzetkép nagypénteken:

1. Pilátus: mossa a kezét,
2. A papi nagytanács dörzsöli a kezét,
3. A nép bánkódik, sötétben ül, suttog, emlékezik, vár, csírázik
benne a szájhagyomány,

4. A tanítványok csalódottan elszéledtek.

A mag, mely teleszívta magát a föld áldott erőivel — megfagyott.

V. A tanítványokkal azonban valami történt:

1. Péter, az odaadó, a köszikla, aki a próbák éjjelén háromszor tagadta
meg Mesterét — a Genezáret tavánál viaskodik, gyötrődik. Ebben a nagy
számotadásban háromszor hallja a kérdést: „Simon, Jóna fia, szeretsz-e
engem?“ És ő háromszor feleli könnyes remegéssel: „Igen, Uram! Te tu-
dod, hogy szeretlek téged!“

2. Ketten bandukolnak Emmaus felé, két csüggedt, kiábrándult ta-
nítvány. A Golgotán magaslik a kereszt — s ők úgy látják, minden elve-
szett. De valaki hozzuk csatlakozik és vigasztalja: „Miért vagytok szo-
morú ábrázattal?“ Ekkor nyílt fel a szemük s mondogatták egymásnak:
„Nem dobbant-e meg a szívünk, mikor beszélgett velünk az úton?“

3. Tamás nem tud hinni, csak a kézzel tapintható valóságnak. Kétel-
kedik. De aztán következik a megrázó felismerés s a bizonyágtétel: „Én
Uram és én Istenem!“

4. A Tizenkettő boldog örömtől zengő vallomása: „Láttuk az Urat!“

5. Ötvenegy napos „jarovizáción“ mentek át. Gyötörte őket a lelki-
ismeret. Most értették meg Jézust: tanítását, kiállítását, halálát. Megérték
az apostoli bátorságra. Közben eljött pünkösöd s felmentek Jeruzsálembe.

A megfagyott mag lassan felenged — új erők indulnak, bontakozik
az élet csírája, a jövődő ígérete.

VI. Pünkösöd. Mind együtt vannak, egyakarattal a jeruzsálemi fel-
házban. Péter és János bizonyágot tesznek: „Mi nem tehetjük, hogy ne
szóljuk azokat, amiket láttunk és hallottunk!“

Isten lelkének ihletésére, melengető tüzes csókjára megfogant és virágba szökken az új élet: a keresztyén anyaszentegyház — Istenországa.

VII. Csodálatosak Isten útai! Országának ügyét veszni nem hagyja. Azért adta lelki tehetségeinket, hogy eszköz legyünk a kezében. Mi vagyunk a jelen magvetése Isten számára s a holnap aratása. Szívjuk magunkba a lélek földjének — az evangéliumnak — áldott erőit, töltekezünk szakadatlan. S aztán önmagunkban érleljük, szívünk vérével tápláljuk, szeretetünkkel melegítsük Istenországa csírázó magvetését, a magasabbrendű, békés emberi életet. Engedjük, hogy ránk zuhogjanak Isten szeretetének fényei, hogy mi is világolhassunk.

Isten munkatársai vagyunk. Amen.

LŐRINCZI LÁSZLÓ

A SZENTLÉLEK MUNKÁJA AZ EMBERBEN

Ma a szentlélekről szeretnék nektek beszélni. A sok baj, gond, betegség és háború között, amely feldúlja békés életünket, méltán kérdezhetjük: „Miért nem nyilatkoztatja ki magát ma is a szentlélek?”

Milyen lassan, szinte zajtalanul hömpölyög a nagy víz itt a hátunk mögött. Fennebb a forrása felé mennyivel zajosabb és sebesebb. Veszedelemes örvényeket kavar, zajló zuhogókon ömlik lefelé. De ahogy felénk halad, mind jobban megcsendesedik, lelassul, magának mind szélesebb és mélyebb medret vág. Ilyen a szentlélek útja is bennünk. Először jelenlétének apró jelei rezdülnek át szívünkön. Ezek a rezdülések apránként erősödnek, szívünk mind jobban eltelik vele, míg végül teljesen odaadjuk magunkat megszentelő erejének.

Mit felelnénk, ha a jó Isten megkérdezné tőlünk: „Él-e bennetek a szentlélek?” Feleletünk csak ez lehetne: él, de nem eléggé! Érezzük magunkban, de csak olyanformán, mint a könnyű szellő érintését az arcunkon.

Igaz, nem is olyan könnyű szívünket kitárni a szentlélek előtt! Érezzük, hogy uralni akarja életünket, kicsi és nagy dolgokban, minden téren egyaránt. Vissza akar tartani a kegyetlenségtől, a gyilkolástól, a boszszuállástól. Békével akarja megtölteni családi hajlékainkat, s mi mégis félünk magunkat átadni neki.

Jó lenne megbarátkoznunk a szentlélekkel, mert az Isten lelke bennünk. Ha befogadnók, egészen más emberekké lennénk. Újjászületnénk; más emberré varázsolna át a szentlélek, Istennek lelke. S ez az újjászületés nagy dolog lenne. Nem néznők, hogy más emberek mit csinálnak, mindig csak azt tennők, ami jó. Szánjuk reá magunkat erre az újjászü-